

LITERATURA

Passeig tardoral

Després de *La primavera a Pequín* (2013) i *Un estiu* (2018), el poeta Francesc Parcerisas dona a conèixer un nou dietari fet d'apunts breus i anotacions de llibretes, bocins i miralls, reflexions sobre la vida i el pas del temps, que acaben de conformar una relaxada mirada moral sobre el món feta amb distància però sense perdre mai la curiositat.

XAVIER PLA

Sembla que Francesc Parcerisas (Barcelona, 1944) es troba còmode en el gènere sense regles que és el dietari literari. *La tardor em sobta* és l'últim volum d'un tríptic que va començar fa gairebé deu anys amb *La primavera a Pequín*, un llibre que tenia tota l'energia i la curiositat del professor convidat àvid de descobrir un país exòtic. L'aposta es va consolidar amb *Un estiu*, un dietari devastat, travessat per la mort de tres amics, però exultant pels records estivals d'infantesa que s'hi entrecruaven. Ara, amb *La tardor em sobta*, proposa un nou escrit dietarístic, sense dates, però sense un pern central com els dos

anterior. El lector hi retroba els mateixos elements que eviten els grans defectes que persegueixen el dietarisme català contemporani: no hi ha *pathos*, no hi ha nostàlgia i no hi ha narcisisme. Parcerisas ha reunit d'una manera gairebé obsessiva un aplec de reflexions sobre l'engrunament, l'esbocinament, el desordre de les restes. És com si hagués agafat el concepte anglès de *leftovers*, de les sobres que queden després d'un bon àpat, i s'hagués dedicat a observar-les, valorar-les i presentar-les en forma de primer plat. "La importància de les restes, com de les deixalles d'una llar, és que permeten reconstruir imaginativament la part del tot a la qual en algun moment van pertànyer", escriu en el text de justificació del nou dietari.

La tardor em sobta està fet d'esbossos, de lectures, de reflexions, de poemes, de traduccions, de quadres i de viatges, d'anotacions aparentment marginals, com les petites molles de pa que el nen perdut al bosc ha de mirar de resseguir abans no se les mengin els ocells. O com el dodo, que apareix il·lustrat a la coberta del llibre: l'au que no vola a *Alicia al país de les meravelles* de Lewis Carroll. Parcerisas avança a poc a poc en l'escriptura, a batzegades, i fent ziga-zagues, sense un ordre previ per complir ni un calendari. Això li permet una llibertat total i fer bons tots els fragments del mirall trencat. Ara és a Barcelona, ara és a Vilanova. Ara assisteix al sopar d'homenatge d'un amic seu, ara va a un enterrament d'un altre malaurat amic. Salta d'un llibre a un altre, sense prejudicis ni

Francesc Parcerisas

cap necessitat de demostrar res a ningú, només empès pels estímuls del moment. Ara llegeix Sòcrates, o Sèneca, ara Romain Gary, ara D. H. Lawrence, ara un llibre de Baixauli. Ara observa la pila de llibres encetats de la tauleta de nit. Tant fulleja un llibre desconegut com agafa paper i llapis per anotar i estudiar el lèxic de Joaquim Ruyra.

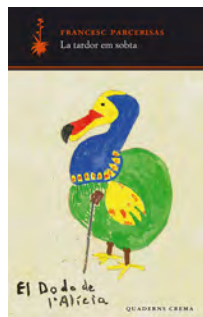
Però, en tota aquesta vida aparentment desendreçada i relativament ociosa, "la dolcesa del fals *dolce far niente*", com en diu ell mateix, que ens ofereix una mirada de curiositat moral pel món, destaquen potser algunes escenes quotidianes, aparentment transparents, sense misteri, que ell anomena *moeurs*. Un noi entrevist al metro amb uns grans auriculars, una parella amb dues criatures petites observades a la sala d'espera de l'aeroport, un home gros i corpulent que passeja

EUROPA PRESS

un gos desnerit i esquifit, un “esgarraet” devorat en un xiringuito de l’Albufera. En realitat, escriu Parcerisas, “jo crec que la vida és vulgar”. És a partir d’aquesta convicció que la radiografia de la vida ordinària que mostra el seu dietari s’omple d’imatges inquietants i enigmàtiques. Parcerisas no es deixa enlluernar per les aparences, desconfia de les novetats cridaneres. El repte del dietari és aixecar literàriament una escena de cada dia, com si no fos res més que això: un despertar al llit, agradable, a les sis del matí. Llevar-se lentament, pensant en el nou dia. Esmorzar, llegir, respondre el correu, olorar la menta del test del balcó, adonar-se del silenci del carrer a aquesta hora. És la presa de consciència moral d’algú que ha de fer coses potser insignificants, però amb concentració, “per mantenir el plaer del que constitueix la meua

vida actual”. És com un poema en prosa. El d’aquell moment pausat i benvingut de les hores de soledat abans de començar el dia.

La tardor em sobta

FRANCESC PARCERISAS

Traducció de Nom Cognom
Quaderns Crema
Barcelona, 2022
208 pàgines

Josep Ballester

Fuster instantani

3i4
edicions

FUSTER INSTANTANI

de JOSEP BALLESTER

NOVETATS 3i4

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a

Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual en
www.tresiquatre.cat

